

ตำนาน วาสนา กับ ท่านอา ของอดีต คู่หมั้น

給前任他叔冲喜

สวี่ย่า 绿药 เฝียน
ผัวป่าบ ๑๑๔

คำนำ

ขอต้อนรับนักอ่านทุกท่านสู่เมืองหย่งอัน เมืองที่มีสตรีสองพี่น้องงามล้ำจนได้ฉายาสองหลีแห่งเมืองหย่งอัน ผู้ซึ่งบุรุษทั้งเมืองมีอาจะเอื้อมคว้ามารอบครอง ทว่าชีวิตที่เคยอยู่ในจวนต้องผกผันเพราะบิดามีคดีความร้ายแรง ทำให้สัญญาหมั้นหมายของหลีผู้น้องอย่าง 'กู่เจี้ยนหลี' ถูกบิดพลั่วให้ไปแต่งงานกับคนใกล้ตายแทน

ทว่ารู้ๆ คนใกล้ตายผู้นั้นก็มีเรี่ยวแรงลุกขึ้นมายืนเดินนั่งนอนได้ ที่สำคัญยังสามารถปกป้องนางจากคลื่นชีวิตที่โหมกระหน่ำรอบตัวนางได้อีกด้วย เช่นนี้แล้วการมีสามีเช่นเขาก็มิใช่เรื่องแย่ ติดแค่ก่อบิดากับเขาไม่ถูกกันนัก หากนักอ่านเป็นกู่เจี้ยนหลีจะทำอย่างไรต่อไปดีคะ แล้วกู่เจี้ยนหลีจะตัดสินใจเช่นเดียวกับนักอ่านหรือไม่ เดินทางเข้าสู่เมืองหย่งอันไปร่วมไขข้อข้องใจนี้ด้วยกัน

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จู่จู่ยังคงนั่งขัดสมาธิเช่นเดิม ไม่ขยับเปลี่ยนอิริยาบถแม้แต่บ่อย
มือข้างหนึ่งร้งกู่เจี้ยนหลี่เอาไว้มั่น จากนั้นวางมืออีกข้างลงบนเอวของนาง
ก่อนจะลูบไปมา

ต่อให้กำลังเกร็ง เอวของสตรีก็ยังคงนุ่มนวลอยู่ดี

กู่เจี้ยนหลี่รู้สึกว่เสียงของคนตรงหน้าเย็นเยียบดังอสรพิษ มือของเขา
ก็เช่นกัน อสรพิษตัวนั้นกำลังเลื้อยไปตามข้างเอวนาง นางได้แต่อดกลั้น
สุดชีวิต ทว่าร่างกายกลับสั่นเทิ้มอย่างไม่อาจควบคุม ตอนที่กำลังเกร็ง
สติก็ยิ่งแจ่มใส นางรู้สึกได้ว่านิ้วมือเรียวยาวของเขากำลังรูดล้าสาบเสื้อ
ของตนเอง

ชั่วขณะนั้นกู่เจี้ยนหลี่มิได้คิดว่าตนเองกำลังถูกล่วงเกิน แต่กลับ
โพล่ไปคิดถึงโคมไฟหนึ่งมนุษย์

จู่จู่จึงพลันปล่อยมือ

กู่เจี้ยนหลี่ยืนได้ไม่นานคงจึงเอนล้มลงตรงข้างกายเขา สองมือ
ยันเตียง หายหลังไปเล็กน้อย หอบหายใจโดยไร้เสียงอยู่สองที่ก่อน
มองไปทางจู่จู่อย่างระมัดระวัง

แนะนำตัวละคร

* กู้เจี้ยนหลี่

บุตรสาวคนรองของอู่เสียนอ๋อง เพราะหน้าตา
งดงามจึงได้รับขนานนามคู่กับพี่สาวว่า 'สองหลี่
แห่งเมืองหย่งอัน' เคยมีสัญญาหมั้นหมายกับ
คุณชายสามจวนก่วงผิงป้อ

* กู้เจี๋หลี่

พี่สาวของกู้เจี้ยนหลี่ ออกเรือนไปแล้วสามปี แต่
กลับไม่มีทายาทสืบสกุล

* เกาซือ

เครพยกย่องกู้เจี๋หลี่หยวนทั้งในฐานะสามีและ
วีรบุรุษที่นางนับถือ แต่งเข้าสู่สกุลกุ่ม้าเจ็ดปีแล้ว

* กู้เจี๋หยวน

อู่เสียนอ๋อง เป็นอ๋องต่างสกุลเพียงหนึ่งเดียว
ในแคว้นต้าจี ในอดีตเคยเป็น 'เทพสงคราม'
ผู้เชี่ยวชาญศึก

* จีอู่เจี๋

นายท่านห้าจวนก่วงผิงป้อ หัวหน้าหน่วยเสียนจิ้ง
รุ่นที่สอง ชื่อเสียงในเมืองหลวงย่าแย้เพราะ
ฆ่าคนเป็นผักปลา

7

เวลาเข้าตรู่กู่เจี้ยนหลีรออยู่หน้าโรงจํานํ้าเป็นเวลานานมาแล้ว ในมือของนางกำป็นรูปผีเสื้อคู่ประดับพระยาไ้วอันหนึ่ง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะ ออกแรงมากเกินไปหรือเพราะอากาศหนาวเหน็บ นิ้วมือเรียวยาวเนียน ละเอียดของนางจึงซีดขาวยิ่งนัก

เหม็นตืดเค็มนลิบสองอากาศหนาวจัด สตรีรอบบางดุจหยกป่านบุปผา ผู้หนึ่งยืนอยู่ในตรอกกันดาร ยามลมหนาวหอบหนึ่งพัดผ่านทำเอา ชูดกระโปรงเนื้อบางแนบเข้ากับเอวคอด ส่งผลให้คนงามยิ่งดูน่าทะนุถนอม เรียกสายตาทหลายคู่ตั้งแต่ต้นจนท้ายตรอกให้หันมองมา

'แอ็ด...'

เวลานี้เองประตูไม้หนักอึ้งของโรงจํานํ้าเปิดออกจากภายใน กู่เจี้ยนหลี กระชับของต่างหน้าชั้นสุดท้ายที่มารดาทิ้งไว้ให้ แล้วจึงก้าวข้ามธรณีประตูไป อย่างเร่งรีบ

ทุกหนทุกแห่งในตรอกแห่งนี้ล้วนเกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์

อีกคนหนึ่งหัวเราะพลางเอ่ยต่อ "ตอนนี้เขาก็อาการรื้อแร่แล้ว"

คนเหล่านี้มีความชอบความทุกข์ของผู้อื่น ราวกับดื่มไปแล้วว่า

"เสียต่ายก็แต่สองหลี่แห่งเมืองหย่งอัน..." ชายคนแรกทอดถอนใจ

"ได้ยินว่าหนูใจหยาบที่เป็นพี่สาวออกเรือนไปแล้วสามปีกลับไม่มีทายาท

* อ่องต่างสกุล คือบรรดาศักดิ์ที่กษัตริย์แต่งตั้งให้ผู้นับความดีความชอบซึ่งไม่ใช่เชื้อพระวงศ์ มีการแต่งตั้งขึ้นครั้งแรกในสมัยหลวงปู่จมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ล้าน

** ป้อ บรรดาศักดิ์ห้าชั้นรองจากชั้นฮ่องของขุนนางจีนสมัยโบราณ ประกอบไปด้วยกง ไหว่ ป้อ จื่อ และหนาน แต่ละสมัยจะมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยแตกต่างกัน โดย 'ป้อ' มีศักดิ์รองจาก 'กง' และ 'ไหว'

เชื่อพระวงศ์ตกอับนั้นคิดอาจเอื้อมเกี่ยวดองกับอยู่เสียนอง แต่ดูจากสถานการณ์ในยามนี้ เกรงว่างานแต่งงานคงต้องยกเลิกแล้ว"

คู่สมรสทาบกลับเกิดกลางแคลงใจขึ้นมา "ไม่ได้กระมัง การแต่งงานครั้งนี้เป็นสมรสพระราชทานจากฝ่าบาทเสียวนะ!"

กู่เจียนหลี่ไม่ได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์เหล่านั้น หรือต่อให้ได้ยิน นางก็คงมิได้ใส่ใจ สามเดือนมานี้นางฟังเสียงเหล่านั้นมามากพอแล้ว หลังจากจำนำของเรียบร้อยนางก็ไปซื้อยาที่ร้านยา อดทนจากสายตามองสำรวจที่แฝงเจตนาไม่ดีมากมายหลายคู่แล้วรีบกลับเรือนของตน

เวลานี้ครอบครัวสกุลกู่ทั้งสี่คนอาศัยอยู่ในเรือนน้อยสภาพซ่อมซ่อ ที่มีบ่าวผู้ซื่อสัตย์ยกให้ เรือนที่ว่ามีขนาดเล็กมาก ทั้งเรือนรวมกันยังใหญ่ไม่เท่าห้องนอนที่กู่เจียนหลี่เคยอยู่ด้วยซ้ำ ในเรือนมีห้องเพียงสองห้อง บิดา มารดาเลี้ยง และบุตรชายพักรวมกันในห้องหนึ่ง ส่วนอีกห้อง กู่เจียนหลี่พักอยู่ผู้เดียว ห้องที่นางพักอยู่นี้เดิมที่เป็นห้องครัวมาก่อน พื้นที่คับแคบยิ่ง แทบจะไม่มีที่เดินด้วยซ้ำ

กู่เจียนหลี่เพิ่งเดินมาถึงปากตรอกก็ได้ยินเสียงโต้เถียงดังสนั่นมาจากเรือนหลังนั้น เสียงแหบแห้งของมารดาเลี้ยงอย่างเถาซือ* เสียงดแทงไล่ตบประสาทมากเป็นพิเศษ มือหนึ่งของเด็กสาวพลันกระชบยาในมือแน่น อีกมือจับกระบี่โปรงแล้วออกวิ่งไปทางเรือนทันที

"พวกเจ้าจวนก่วงมึงป้อมันก็แค่คนปล้นปล้นที่ทั้งเลวทรามทั้งชั่วลาดตาขาว! ไม่แปลกใจเลยที่ตกอับจนถึงขั้นนี้ ที่แรกจ้องจะสู่ขอบุตรสาวบ้านเราตาเป็นมัน ตอนนีเห็นพวกเราเดือดร้อนกลับมาซ้ำเติมถึงที่! รังเก้าน

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่าซือ (แปลว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจน

เพราะสามีขานอนป่วยลุกไม่ขึ้นเช่นนี้ พวกเจ้าจะต้องได้รับกรรมแน่!"

เถาซือตะโกนไปพลางร้องให้ไปพลาง

กู้เจี้ยนหลี่ที่มาถึงหน้าประตูเรือนแล้วได้ยินคำพูดของเถาซือเข้าพอดี
ในใจพลันกระตุกดูบ หรือว่า...จวนก่วงผิงป้อมาถอนหมั้นแล้ว

ดวงตาของเด็กสาวฉายแววเยือกเย็นขึ้นเล็กน้อยก่อนหายวับไป
อย่างรวดเร็ว นางขบริมฝีปากสีชมพูอ่อนของตนเองจนบนนั้นเกิดรอยฟืน
สีขาวขึ้น

หน้าประตูเรือนมีคนรอชมความครึกครื้นมากมาย ทว่าประตูเรือน
ปิดสนิทไม่ให้เห็นเหตุการณ์ภายใน แต่ละคนจึงทำได้เพียงเงี่ยหูฟังเสียง
ครวญพ้อเห็นว่ากู้เจี้ยนหลี่กลับมาแล้วก็หลีกเลี่ยงให้เล็กน้อย

กู้เจี้ยนหลี่เพิ่งจะเปิดประตูเรือน กลุ่มคนที่มาชมความครึกครื้น
ต่างก็พากันชะเง้อคอมองไปด้านในทันที

เถาซือที่นั่งกองอยู่กับพื้นพลันตะเกียกตะกายพลิกตัวลุกขึ้น แล้ว
คว่ำถ้งไม้บรรจุน้ำสกปรกขึ้นสาดออกไปด้านนอก "ดูอะไรนั่นหนา! ถ้ายังดูอีก
ข้าจะควักลูกตาพวกเจ้าให้หมด!"

นางยังด่าทออีกหลายประโยค จากนั้นหยิบไม้กวาดตรงประตูขึ้นมา
กวัดแกว่งไล่ตามคนพวกนั้นไปจนถึงปากตรอก

ผู้ที่มาเป็นตัวแทนของจวนก่วงผิงป้อในวันนี้คือพ่อบ้านซ่ง ด้านหลัง
ยังมีบ่าวรับใช้อีกสองคนกับหีบห่อผ้าไหมสีแดงอีกสองใบ

กู้เจี้ยนหลี่มองไปที่ผ้าไหมสีแดงบนหีบเหล่านั้นอย่างไม่เข้าใจ

ด้านพ่อบ้านซ่งคำนับทักทายกู้เจี้ยนหลี่ด้วยรอยยิ้มที่ไม่จริงใจนัก

"คารวะคุณหนูรองสกุลกู้"

เด็กสาวยังจำได้ว่าคนผู้นี้ทำหน้าที่นำประจวบประจักษ์เพียงใดตอนที่

มาพบนางเมื่อคราวก่อน

"คุณหนูรองสกุลกู้ บำนำสินสอดมามอบให้ อีกสามวันข้างหน้า เป็นฤกษ์งามยามดี ถึงเวลานั้นเกี้ยวเจ้าสาวจะมารับท่าน บ่าวขออวยพรล่วงหน้าให้ท่านกับนายท่านห้าครองรักกันจนแก่เฒ่า มีลูกเต็มบ้าน มีหลานเต็มเมือง!"

กู้เจียนหลี่เงยหน้าขึ้นโดยพลัน ดวงตาสุกใสคู่ นั้นเต็มไปด้วยความ ตื่นตระหนก

ยามนางก้มหน้าก้มตาก็นับว่างามราวกับภาพวาดแล้ว ยามนี้เมื่อนาง ช้อนดาขึ้นมองผู้อื่น ก็ยังนับเป็นความงดงามอีกแบบหนึ่ง

พ่อบ้านซึ่งถึงกับนิ่งงัน เขาย่อมรู้ซึ่งถึงชื่อเสียงของสองหลี่แห่ง เมืองหย่งอัน ทว่ากู้เจียนหลี่อายุยังสิบห้าปีเท่านั้น ยังไม่ถึงวัยงามสะพรั่ง พ่อบ้านซึ่งจึงคิดมาตลอดว่านางงดงามไม่เท่าพี่สาว วันนี้เพิ่งจะรู้ว่าตนเอง คิดผิดถนัด หากผ่านไปอีกสองปีเส้นห้ของสตรีในตัวกู้เจียนหลี่ปรากฏออกมา เเด่นชัดแล้วไม่รู้ว่าจะงามล้ำเมืองปานใด

ด้านกู้เจียนหลี่เตรียมใจจะถูกถอนหมั้นมานานแล้ว สกุลกู้ในยามนี้ ตกต่ำลงมาก เดิมนางจึงคิดว่าจนกว่าจะถึงปีส่งคนมาวันนี้เพื่อที่จะ ถอนหมั้น อย่างไรก็ตามก็คิดไม่ถึงว่าจะมามอบสินสอดแทนนายท่านห้าสกุลจี ของพวกเขา

นายท่านห้าสกุลจี...

ปลายนิ้วมือที่แนบอยู่ข้างลำตัวพลันสั่นเทาเล็กน้อย

นางไม่เคยพบนายท่านห้าสกุลจี ทว่านางรู้จักคนผู้นี้ ทั้งทั้งแคว้น ดำจีไม่มีผู้ใดไม่รู้จักปีศาจร้ายที่สองมือเปื้อนเลือดเช่นเขา

กู้เจียนหลี่ถอยหลังหนึ่งก้าวอย่างตื่นกลัวระคนไม่อยากจะเชื่อ ก่อนที่จะ

เอ่ยถามขึ้น "นี่หมายความว่าอย่างไร"

เสียงของพ่อบ้านซึ่งอ่อนลงหลายส่วน ตอบกลับเสียงเบาว่า "คุณหนูรองสกุลก็บ่าวขอล่าวกกับท่านด้วยควมสัต์ยัจรง ด้วยสภาพการณ ของตระกูลท่านในยามนี้ หากวันใดฝ่าบาทคิดสืบสาวเอาควมขึ้นม่ออีก จะมีโทษประหารถึงแกัชั่วโคตรเชียว คุณชายสามจวนเรอจะกลั้แต่ง กับท่านได้อย่างไร"

ใบหน้าของกั้เจี้ยนหลี่ซีตขาว นางอดกลันต์ต่อควมเจ็บปวดในใจ แล้วถามต่อ "เหตุใดไม่ถอนหมั้นให้จบๆ ไป"

"นี่เป็นสมรสพระราชทานจากฝ่าบาทเชียวนะขอรับ"

กั้เจี้ยนหลี่ไม่เข้าใจ ถอนหมั้นไม่ได้แต่เปลี่ยนคู่สมรสได้? นี่มิใช่ เป็นการขัดราชโองการเช่นกันหรือหรือ

ยามนี้พ่อบ้านซึ่งพลันแยมั้ "นายท่านห่านามว่า 'เจา' คุณชายสาม นามว่า 'เซา'*ไม่รู้บราชโองการมีน้ำหมึกหมาหยดหนึ่ง บดบังตัวอักษร ครึ่งซ้ายไปได้หรือไม่"

"ลอบเปลี่ยนแปลงราชโองการถือเป็นโทษประหารเช่นกัน..." เสียงของกั้เจี้ยนหลี่สั่นเครือเล็กน้อย ทว่าเมื่อนางมองดูรอยยิ้มของพ่อบ้านซึ่ง ก็แจ่มแจ้งขึ้นมาโดยพลัน

เกรงว่านี่จะเป็นควมต้องการของคนในวังกระมัง

เวลานี้เถาซื่อกลับม่อแล้ว นางฟ่งตรงเข้ามาในเรือนก่อนดิ่งตัว กั้เจี้ยนหลี่ไปยืนด้านหลังตนเอง จากนั้นมือหนึ่งยกขึ้นทำเอว อีกมือ ยกขึ้นชี้หน้าพ่อบ้านซึ่งพลางกล่าวอย่างมีน้ำโน "ใครไม่รู้บ่าวว่านายท่านห่า ของพวกเจ้ามีชีวิตรอยู่ได้ไม่พันฤดูหนาวนี้ กระทั่งโงศพยังเตรียมไว้

* อักษร 'เจา' (叀) ในชื่อของนายท่านห่า และอักษร 'เซา' (叀) ในชื่อของคุณชายสามสกุลจี เมื่อปิดตัวอักษร ครึ่งซ้ายจะเหลือเพียงอักษร 叀 เหมือนกัน

พร้อมแล้ว! นี่คิดจะให้เออร์เหนียง* ของเราฝังรวมไปกับเขาเลยสินะ! พอเออร์เหนียงตายไปวันหน้าก็ทำให้พวกเจ้าเดือดร้อนไม่ได้แล้ว ข้ายังรักษาเกียรติรักษาน้ำตาไว้ได้ ช่างคำนวณไว้ได้ดีเสียจริง! พวกเจ้าจวนถ่วงผิงป้อไม่กล้าขัดราชโองการ แต่สกุลกู๋ของพวกข้ากล้า! กลับไปบอกคนปล้นปล้อนพวกนั้นด้วยว่าวันนี้เป็นเออร์เหนียงของเราปลดเจ้าสารเลวจีเสวียนเค่อนั่นน้อจากการเป็นว่าที่สามี!"

ระหว่างที่ตะโกนโต้ตอบเถาซือทั้งร้องให้ทั้งหัวเราะไปด้วย

"พวกข้าลาด ข้าลาดตาขาวกันทั้งนั้น!"

ยามนี้กู่เจี้ยนหลี่ค่อยๆ คลายอาการตกตะลึงลงแล้ว นางย่อตัวลงเปิดหีบออกดู

ภายในหีบมีเพียงผ้าสองผืน ข้าวเหนียวกับเส้นบะหมี่** อย่างละกระสอบ และเงินอีกห้าสิบตำลึง

หากสกุลกู๋มีชื่อเสียงเกียรติยศเช่นวันวาน ไม่ว่าผู้ที่ส่งของนางจะเป็นนายท่านหรือนายคนขายสามสกุลจี สิ้นสอที่ส่งมาก็ไม่อาจมีเพียงเท่านั้นทำเช่นนั้นเห็นได้ชัดว่าจิตใจยามเกียรติกันอยู่จริงๆ

ทว่าในใจกู่เจี้ยนหลี่กลับสงบนิ่งเกินความคาดหมาย นางลูบคลำเงินเหล่านั้นพลางคิด หากคนผู้นี้มาก่อนหน้าสักวันสองวันก็คงดี เช่นนั้นก็ไม่ต้องนำของต่างหน้าของท่านแม่ไปจำหน่ายแล้ว

ส่วนการแต่งงานที่เอาชีวิตไปทิ้งเช่นนี้...

กู่เจี้ยนหลี่พยักหน้ารับในที่สุด "รบกวนพอบ้านซึ่งนำความกลับไปแจ้ง

* เหนียง เป็นคำที่ใช้เรียกสตรี ใช้ในหลายกรณี เช่น สามิเรียกภรรยา บ่าวเรียกเจ้านาย ในที่นี้เออร์เหนียงหมายถึงบุตรสาวคนที่สองของตระกูล

** ข้าวเหนียวกับเส้นบะหมี่ ตามธรรมเนียมการแต่งงานของชาวจีนสมัยโบราณ ฝ่ายเจ้าบ่าวจะส่งข้าวเหนียวสำหรับนำไปทำบวลอยเพื่อสื่อถึงความกลมเกลียวในชีวิตคู่ และส่งเส้นบะหมี่เพื่อสื่อถึงการเชื่อมสายสัมพันธ์อันดีมาระหว่างบ่าวสาว

ด้วยว่าข้าตกลงจะแต่งงาน"

"ไม่ได้นะ! เจ้าเลอะเลือนไปแล้วหรือ!" เกาซือฉุดกู่เจี้ยนหลี่ลุกขึ้นด้วยความโกรธ จากนั้นเดินไปข้างหน้าก้าวใหญ่บดบังร่างลูกเลี้ยงของตนไว้ ถกแขนเสื้อเตรียมจะตำผู้มาเยือนจนจนสาแก่ใจ

"ท่านแม่" กู่เจี้ยนหลี่เรียกอีกฝ่ายเสียงเบา

เกาซือพลันชะงัก ตอบสนองไม่ทันอยู่นาน นางแต่งเข้าสู่กลุ้มมาเจ็ดปี รู้ดีว่าลูกเลี้ยงทั้งสองคนล้วนไม่ชอบตนเอง นี่เป็นครั้งแรกที่นางได้ยินคำเรียกขานเช่นนี้สามเดือนมานี้ภาพลักษณ์ใดของนางล้วนไม่หลงเหลือแล้ว ดึงดันแบกรับทุกอย่างเอาไว้ราวกับคนบ้า ยามนี้ในใจล้าถูกคลื่นลูกหนึ่งซัดสาด ทั้งขมขื่นทั้งปวดร้าว

ฝ่ายพ่อบ้านซ่งสีหน้าเปลี่ยนไปมาอยู่หลายครั้ง ประหลาดใจอย่างยิ่งที่กู่เจี้ยนหลี่ตอบรับอย่างว่าง่ายเช่นนี้ ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็พลันนึกถึงสิ่งที่ฮูหยินผู้เฒ่ากำชับมา จึงยกยิ้มกล่าวว่า "เช่นนั้นจึงจะต้อง ด้วยสภาพการณ์นี้วันนี้อยู่ได้เชื่อว่าพู่กันนี้จะยังอยู่ได้เช่นกัน ไหว้วาสิ่งใดได้ก็ไหว้วาไว้ก่อนเถิด"

กู่เจี้ยนหลี่สีหน้าเรียบนิ่ง ท่าที่ห่างเหินเฉยชา ไม่คิดจะเอ่ยสิ่งใดต่ออีก

พ่อบ้านซ่งพลันนึกกระดากอาย ฉวยโอกาสที่เกาซือยังจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวรีบพาบ่าวรับใช้อีกสองคนจากไปอย่างรวดเร็ว

เรือนน้อยคับแคบเงียบสงบลงในที่สุด เกาซือกลืนน้ำตาพลาบ่อยขึ้น "เหตุใดจึงทำเช่นนี้ จวนก่วงผิงป้อจงใจหยามเกียรติให้พวกเราเป็นฝ่ายออกปากขัดราชโองการปฏิเสธการแต่งงานนี้เอง จวนเรายามนี้แบกรับโทษประหารเอาไว้อแล้ว จะรับโทษขัดราชโองการอีกสักความผิดจะเป็นไรไป ข้ารู้ว่าเจ้าต้องการเงินมารักษาท่านพ่อของเจ้า แต่เราหาเงินได้มากมาย

หลายวิธี เหตุใดต้องให้เด็กสาวเช่นเจ้าเอาชีวิตไปแลกด้วยเล่า เพียงเจ้า
ปักผ้าสักหน่อย ชำนำไปขายให้ร้านก็ได้เงินมา..."

กู่เจี้ยนหลี่หุบตา เสียงของนางทั้งแหบต่ำและแผ่วเบา แต่แฝงไว้
ซึ่งความดื้อดึง "ถึงจะกล่าวกันว่าพยานหลักฐานมีพร้อม แต่ข้าไม่เชื่อว่า
ท่านพ่อเป็นคนเช่นนั้นที่บีบให้เราขัดราชโองการหาโช้วนก่วงผิงป้อ ทว่า
เป็นคนในวัง หากเราขัดราชโองการยกเลิกการแต่งงานครั้งนี้ย่อมเป็น
การตกหลุมพราง เช่นนั้นพวกเราจะไม่มีทางมีชีวิตรอดถึงวันที่ท่านพ่อ
ได้ล้างมลทินเป็นแน่ มีชีวิตห้าสิบปีนับว่ามีชีวิต มีชีวิตเพียงสิบห้าปีก็
นับว่ามีชีวิต ข้ายอมสละชีวิตเพียงคนเดียว แต่จะไม่ยอมให้ทั้งสกุลกู่
รอดชีวิตพร้อมมลทินติดตัวเด็ดขาด"

เด็กสาวเอ่ยเสียงกระหอนกระแท่นพลางกลืนน้ำตาไว้อย่าง
สุดความสามารถ

"อีกอย่างอาการของท่านพ่อไม่อาจรักษาด้วยยาราคาถูกพวกนี้ได้
ทว่าแค่ค่ายาเหล่านี้เรายังไม่มีเลย ร่างกายของท่านพอรอยาจากน้ำพัก
น้ำแรงค่าผ้าปักของข้าไม่ไหวหรอก เงินห้าสิบตำลึงนี้จึงนับว่านำมาแก้ขัด
ได้พอดิบพอดี"

เถาซืออ้าปากค้าง กล่าวสิ่งใดไม่ออกสักคำ นางเพิ่งรู้ว่าตนโง่ม
จนมองเรื่องราวเบื้องหลังเหล่านี้ไม่ออกเลยสักนิด

ตอนนั้นเองจู่ๆ ที่กำแพงก็เกิดเสียงดังคล้ายกับก้อนอิฐตกกระทบพื้น
กู่เจี้ยนหลี่กับเถาซือหันไปมองตามเสียง เห็นเพียงศีรษะหนึ่งผลุบโผล่ออกมา
จากกำแพง ที่แท้เป็นจ้าวเอ๋อร์วังจากบ้านสกุลจ้าวตรงริมถนนกำลัง
ปีนกำแพงขึ้นมา

"ได้ยินว่าตอนนี้บ้านพวกเจ้าไม่มีเงินประทังชีวิตอย่างนั้นหรือ"

สายตากะลิมกะเหลี่ยของจ้าวเออร์วังเลือนมอมมายังกู่เจี้ยนหลี่ "นอนกับพี่ชายสักคืนจะให้เจ้าสามร้อยอีแปะ* สนใจหรือไม่"

"ข้าจะตีพวกขี้เรื้อนสกปรกเช่นเจ้าให้ตาย!" เกาซือรีบก้มลงคว่ำหินก้อนหนึ่งขึ้นมาขว้างไปทางจ้าวเออร์วังก่อนวิ่งตามไปดำดิ่งที่

หินก้อนนั้นขว้างโดนศีรษะของจ้าวเออร์วังเข้าอย่างจัง เขาร้องออกมาคำหนึ่ง ทั้งร่วงร่วงลงจากกำแพง พอต้งหลักได้ก็ออกวิ่ง เขาวิ่งไปพลางตะโกนไปพลาง "เปลี่ยนใจเมื่อไรมาหาข้าได้ทุกเมื่อ!"

ริมฝีปากสีชมพูอ่อนของกู่เจี้ยนหลี่เริ่มเข้าหากันเล็กน้อย หลังพรุลงหายใจบางเบาออกจนหมดสิ้น รอยยิ้มบางจึงประดับอยู่บนริมฝีปาก พร้อมเอ่ยวาจาเสียงเบา "ต่อให้อยู่ที่นี่ต่อกี่หาได้มีผลดีอะไร"

หัวใจเกาซือหล่นดังตุ๊บ ไม่คิดไล่ตามจ้าวเออร์วังต่อแล้ว นางหันกลับไปมองกู่เจี้ยนหลี่ ถึงอีกฝ่ายจะสวมชุดกระโปรงเนื้อหยาบหอมช้ออย่างชาวนาชาวไร่แต่กลับไม่อาจลบเลือนความงามผุดผาดไปได้ในอดีตมารดาของนางงามลุ่มเมื่องยามนี้นางกับพี่สาวถึงวัยงามเฉิดฉัน คาดไม่ถึงว่าจะงดงามเสียยิ่งกว่าผู้ให้กำเนิดเสียอีก

งามดุจบุปผาส้มแผ่นดิน

ใบหน้านี้ของนาง...เป็นดังหายนะ

ความรู้สึกเย็นยะเยือกแล่นจากปลายเท้ากระจายไปทั่วสรรพางค์กาย เกาซือพลันเข้าใจขึ้นมามากอย่างเลือนรางแล้ว ไม่ว่าตนเองจะใช้ความดุร้ายถึงเพียงใดมาบดบังไว้ เกรงว่าสุดท้ายก็ยังคงคุมครองเด็กผู้นี้ไม่ได้ยุติ

* อีแปะ (เหวิน) เป็นหน่วยเงินสำริด (เป็นเหรียญที่มีรู) ซึ่งมีค่าน้อยที่สุดในหน่วยเงินตราสมัยก่อนของจีน โดย 1,000 อีแปะเท่ากับ 1 ตำลึง

2

ในใจเธอที่อึดอัดคับข้องอย่างมาก นางทั้งอึดอัดคับข้องกับสภาพการณ์ตอนนี้ ทั้งอึดอัดคับข้องกับความไร้น้ำใจของผู้คน ยิ่งคิดถึงเหตุที่ก๊วยหยวนต้องโทษ นางก็ยังอึดอัดคับข้องใจ

เหตุที่ก๊วยหยวนต้องโทษ เป็นเพราะขึ้นใจหลี่ก๊วยเพย*

ตอนกลางคืนขณะเธอห่มผ้าให้ก๊วยหยวนได้ยินเสียงเขาละเมอ นางขยับเข้าใกล้จึงได้ยินคำว่า 'หลี่' อย่างเลื่อนราง เธอเชื่อว่าอีกฝ่ายกำลังคิดถึงภรรยาคนแรกของตนเองอยู่

ก๊วยหยวนเป็นทั้งสามีและวีรบุรุษที่นางนับถือ เป็นนางเองที่เสนอตัวเข้ามาเป็นภรรยาคนใหม่โดยไม่สนใจสิ่งใด ความรักลึกซึ้งที่ก๊วยหยวนมีต่อภรรยาคนแรกนั้นนางเข้าใจมากกว่าผู้ใด และนางก็เชื่อมั่นในมโนธรรมของเขา มั่นใจเป็นที่สุดว่าเขาไม่มีทางรังแกข่มเหงสตรีโดยเด็ดขาด

* ก๊วยเพย คือตำแหน่งพระอัครชายา มีศักดิ์รองจากทงโฮ่วหรือสองเฮา (พระอัครมเหสี) แต่สูงกว่าเพย (ราชชายา)

ทว่า...หลีกุ้ยเพยเป็นน้องสาวภรรยาคนแรกของเขา รูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันอย่างมาก

ใจเถาซือกระตุกจูบ จู่ๆ ก็รู้สึกไม่มั่นใจขึ้นมา

นางไม่อาจคิดต่อ ซ้ำยังไม่กล้าคิดต่อ เพียงแต่ขับรอยขึ้นตรงทางตาก่อนเดินไปผลักประตูห้องกุ้เจี้ยนหลีที่อยู่ด้านในให้เปิดออก

กุ้เจี้ยนหลีนั่งกอดเข่าอยู่บนเตียง คางของนางแนบไปกับหัวเข่าดูไปแล้วคล้ายขดตัวเป็นก้อนอยู่ในห้องเล็กมืดทึม นางเอียงศีรษะมาซ่อนตาขึ้นมองเถาซือ จากนั้นตบที่นั้งข้างตัวเบาๆ เป็นเชิงเชิญเถาซือเข้ามานั่ง

เถาซือขมก้นอารมณ์ปวดใจก่อนเข้าไปนั่งข้างๆ พยายามฝืนยิ้มออกมา ด้านหนึ่งสังเกตสีหน้ากุ้เจี้ยนหลี ด้านหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างเอาใจจะคนลองเชิง "ข้าเพียงแต่อยากมาคุยกับเจ้า ไม่ได้รบกวนอะไรหรือไม่"

ยามเผชิญหน้ากับผู้อื่นเถาซือไม่เคยเสียเปรียบเรื่องฝีปาก มีเพียงยามอยู่ต่อหน้าสามพ่อลูกสกุลกุ้เท่านั้นที่พูดจาอีกอักจะอะขึ้นมาบ้าง บางทีอาจเพราะรู้ดีว่าฐานะต่ำต้อยกว่าจึงพาให้รู้สึกที่ตนเองด้อยค่ากระมัง

กุ้เจี้ยนหลีทาบบมือบนหลังมือของเถาซือ เถาซือมองมือที่ซ่อนทับกันไว้คู่นั้น พลันรู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมา

"ขอบคุณท่านมาก" กุ้เจี้ยนหลีเอ่ยปาก

เถาซือเอ่ยอย่างลนลาน "นี่...พูดอะไรของเจ้า..."

กุ้เจี้ยนหลีส่ายหน้ายิ้มๆ เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ตอนเจี้ยนหลียังเด็กไม่รู้ความ ไม่เคารพท่านเท่าที่ควร..."

"ไม่มีเรื่องเช่นนี้เสียหน่อย! พูดเหลวไหลอะไรกัน" เถาซือรีบเอ่ยขัด

คำพูดของอีกฝ่าย นางเข้าใจลูกเลี้ยงทั้งสองดี ไม่มีใครขึ้นชอบมารดาเลี้ยงของตนจากใจจริงหรอก ข้าลูกเลี้ยงสองคนของนางนี้เมื่อก่อนก็เพียงแค่อยินชาห่างเหินกับนางมากหน่อยเท่านั้น ไม่อาจนับว่าไม่เคารพนาง

สองแม่ลูกสบตาแล้วยกยิ้ม ถ้อยคำที่เหลือไม่จำเป็นต้องกล่าวให้มากความแล้ว

เถาชื่อเปลี่ยนมาเอ่ยปลอบกู้เจี้ยนหลีแทน "คนใกล้ตายบางคนพอจัดงานมงคลบัดเป่าสิ่งชั่วร้ายก็หายป่วยเป็นปกติทั้ง เจี้ยนหลีของเราดวงดีมาตั้งแต่เด็ก ถึงการแต่งงานครั้งนี้จะขลุกขลักอยู่สักหน่อย สุดท้ายจับพลัดจับผลูต้องแต่งงานกับนายท่านห้าสกุลจี แต่อาจไม่ใช่เรื่องร้ายเสมอไป ไม่แน่ว่าเจ้าอาจช่วยบัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บของนายท่านห้าผู้นั้นต่างไปสักวันสองวันเขาอาจจะกลับมามีกำลังวังชาเหมือนเก่าก็เป็นได้"

กู้เจี้ยนหลีไม่ค่อยเชื่อเรื่อง 'งานมงคลบัดเป่าสิ่งชั่วร้าย' นัก ทว่าเถาชื่อปลอบโยนนาง นางก็ไม่อยากให้มารดาเลี้ยงของนางเป็นกังวลมากเกินไปจึงยิ้มรับเออออกับอีกฝ่ายด้วยถ้อยคำที่เล่นแง่จริงจัง "ขอให้เป็นอย่างคำท่านก็แล้วกัน แต่ข้าหวังว่าเขาจะนอนป่วยหายใจรวยรินต่อไปเรื่อยๆ อย่าได้กลับมาที่กำลังวังชาเลยจะดีกว่า"

หว่างคิ้วของกู้เจี้ยนหลีขยับเล็กน้อย แสดงท่าที่ไร้เดียงสาเชกเช่นเด็กสาวอายุยังสิบห้าออกมาอย่างหาได้ยาก

เถาชื่อพลันชะงัก ก่อนเอ่ยถามว่า "เจ้ากลัวเขาหรือ"

กู้เจี้ยนหลีจึงย้อนถามนาง "มีใครไม่กลัวเขาด้วยหรือ"

"นี่..."

พอนึกถึงสิ่งที่นายท่านห้าจวนก่วงผิงป้อนผู้ใกล้หมดลมหายใจเคยกระทำ ขั้วพลันนั้นเถาชื่อก็อับจนหนทางจะปลอบประโลมกู้เจี้ยนหลี

ต่อแล้ว อย่าว่าแต่ลูกเลี้ยงที่อายุใกล้จะสิบห้าปีของนางเลย ต่อให้เป็นนางเองหากพบเจอนายท่านห้าผู้นั้นซึ่งหน้าเข้าก็คงขาสั่นพับๆ เช่นกัน

กู่เจียนหลี่คล้ายจะคิดสิ่งใดออก จู่ๆ ก็ตัวสั่นระริก แม้แต่เสียงที่เปล่งออกมาก็สั่นเครือไปเล็กน้อย "ข้าเคยได้ยินว่าหากฆ่าคนมามากมาย ตายไปแล้วจะถูกผีร้ายตามรังควาน ฆ่าคนมาไม่น้อย หากตายไปแล้ว ข้าต้องฝังรวมกับเขาจริงๆ จะถูกผีร้ายนับไม่ถ้วนตามรังควานไปด้วยหรือไม่"

ใบหน้าแดงชาวซีตื้นเรื่อยๆ เริ่มมีอาการกระสับกระส่าย ความสุขุมเยือกเย็นในตอนแรกเลือนหายไปหมดสิ้น

เกาซีอูรู้ว่าเด็กสาวผู้นี้ทำสิ่งใดแล้วไม่เกรงกลัว แต่กลับกลัวผียิ่งกว่าอะไร นางกำลังคิดว่าจะปลอบอย่างไรดี นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ กู่เจียนหลี่ก็ผ่นลมหายใจคราหนึ่ง

"ข้าลืมไปได้อย่างไรกัน! ฆ่าคนไปมากเพียงนั้น ตายไปก็ต้องกลายเป็นผีร้ายที่เฮี้ยนที่สุดอยู่แล้ว ผีตนอื่นต้องไม่กล้ารังควานเขาแน่..." กู่เจียนหลี่เอ่ยเสียงเบาลงเรื่อยๆ ในน้ำเสียงเต็มไปด้วยความลังเลระคนหวาดหวั่น

"เจียนหลี่ อย่าพูดเหลวไหลไปเลย โลกนี้มีผีเสียที่ใดกัน!"

พอเห็นกู่เจียนหลี่มีได้ตอบรับ ยังคงตกอยู่ในภาวะสับสนของตนเอง เกาซีอูจึงรีบพูดต่อเพื่อไม่ให้นางคิดฟุ้งซ่านจนเก็บเอาไปฝันร้ายตื่นมาร้องไห้โฮกลางดึก

"เจียนหลี่ เรายังไม่ได้เดินทางตันเสียหน่อย ขอแค่มีชีวิตอยู่อย่างไกรังยังมีหวัง อย่าว่าแต่นายท่านห้าสกุลก็จะรีบร้อนปวยตายไป

หรือไม่เลย ต่อให้เขาป่วยตายไปจริงๆ ก็ใช่ว่าเจ้าจะต้องฝักรวมกับเขา
แน่นอนเสียเมื่อไร หนทางรอดมีไว้ให้คนเดิน วิธีการมีไว้ให้คนเสาะหา
สกุลกูของเราไม่มีทางเอาแต่กัมหมัดตายอยาก สูญเสียจิตวิญญาณ
ที่จะดิ้นรนต่อสู้ไปง่ายๆ หรือก"

กูเจียนหลิพยักหน้ารับเล็กน้อยด้วยไม่ยากให้มารดาเลี้ยงของตน
เป็นกังวลมากเกินไป ทว่าในใจนางยังคงคิดฟุ้งซ่านอยู่เช่นเดิม

ไม่ว่าอย่างไรข้าก็นับว่าแต่งเป็นภรรยานายท่านห้ำสกุลจีหลังจาก
แต่งเข้าไปแล้วไม่ว่าก่อนเขาจะตายยังคงได้ดูแลสักวันสองวัน เมื่อลงไป
ปรโลกแล้วเห็นแก่ที่ข้าดูแลข้ายังต้องถูกฝักรวม บางทีอาจจะช่วยปกป้อง
ไม่ให้ผีร้ายพวกนั้นมารังควานข้ากรรมัง

ทว่าบุรุษเลือดเย็นอำมหิตเช่นนายท่านห้ำสกุลจีจะหรือจะซาบซึ้ง
บุญคุณผู้อื่น ไม่น่าว่าผีตนแรกที่จะจับข้ากินคงมิใช่ใครอื่น แต่เป็นผีเฮี้ยน
เช่นเขานั่นล่ะ!

คืนนั้นกูเจียนหลินนอนฝันร้ายทั้งคืน ฝันเห็นตนเองตายตกไปอยู่
ปรโลก รอบกายมีแต่ผีร้ายน่าเกลียดน่ากลัว นางวิ่งหนีไปเรื่อยๆ ไม่ทัน
ระวังจึงสะดุดล้มเข้า พอเงยหน้าก็พบนายท่านห้ำสกุลจีที่มีสามเศียรหกกร
นายท่านห้ำผู้นั้นควานางขึ้นมาก่อนอำปากมเหสีมาของตนเอง กัดกร่วม
คำหนึ่งกลืนนางลงท้องไปในคำเดียว!

เด็กสาวสะดุ้งตื่น เหงื่อเย็นเปียกชุ่มทั่วเสื้อผ้า "ปรโลกน่ากลัวเกินไป
แล้ว..."

นางประนมมือตั้งจิตอธิษฐานอย่างแน่วแน่

ขอให้นายท่านห้ำสกุลจีมีชีวิตอยู่ต่อไปนานสักหน่อย อยู่ต่อ
อีกสักหน่อยเถิด แต่อย่าได้ฟื้นขึ้นมาเสีย จะให้เด็กขอให้ใกล้ตาย เหลือเพียง

ลมหายใจสุดท้ายเช่นนี้เรื่อย ๆ นี่ละ

กู่เจียนหลี่ซิมบริมฝีปากเบาๆ ตำนินตนเองที่ไม่คาดหวังให้นายท่านหัก
สกุลจิกกลับมาแข็งแรงว่าใ้หน้าใจอยู่สักหน่อย ทว่าพอดคิดถึงชื่อเสียงฉาวโฉ่
ของคนผู้นั้นแล้วนางก็ได้แต่กอดฟันให้อภัยตนเองอย่างเห็นแก่ตัว

เวลาสามวันผ่านไปในช่วงพริบตา

กู่เจียนหลี่ลุกขึ้นนั่ง นัยน์ตาหงส์* ทอประกายใสกระจ่าง ปราศจาก
ร่องรอยเชื่องซึมเช่นคนเพิ่งตื่นนอน ทุกคืนที่ผ่านมานางข่มตาหลับ
แทบไม่ลง

นางนั่งเงิบๆ ไม่ขยับเขยื้อนอยู่สักพัก ก่อนหยิบจดหมายที่ซ่อนไว้
ใต้หมอนมาเปิดออกช้าๆ ด้วยท่าที่ลังเล

ฟ่ายังไม่สว่าง นางเองก็ตั้งใจจุดเทียนไม่ลง ท่ามกลางความมืดมิด
ในห้อง กู่เจียนหลี่อ่านอักษรบนจดหมายไม่ถนัดนัก ทว่ากลับจำเนื้อหา
ได้ขึ้นใจ นางไล่ปลายนิ้วเนียนละเอียดไปตามกระดาษ ริมฝีปากขยับ
อ่านคำกลอนบนนั้นโดยไร้เสียง

นี่เป็นจดหมายที่จีเสวียนเค่อลอบส่งมาให้หลังจากที่นางกับเขา
ตกลงหมั้นหมายกันได้สองวัน

กู่เจียนหลี่นั่งนิ่งไม่ไหวติง เหม่อลอยเช่นนั้นอยู่นาน

สามเดือนมานี้นางได้รู้ซึ่งถึงความไร้หน้าใจของผู้คน ขนาดเครือญาติ
ยังซ้ำเติมเมื่อตระการกำลำบาก นางกับจีเสวียนเค่อยังไม่ทันได้เป็นสามีภรรยา
เขาจะตีตัวออกหากเพื่อตนเองก็นับเป็นเรื่องธรรมดา จะมีสิ่งใดให้ถือสา
คิดแค้นกัน

* นัยน์ตาหงส์ หมายถึงดวงตาเรียวงามที่มีหางตาเขยิบขึ้น

กู่เจี้ยนหลี่จุดเทียนด้วยรอยยิ้มไร้กังวล จากนั้นดวงไฟสีเหลืองหม่นก็ค่อยๆ กลืนกินกระดาษจดหมาย กลืนกินทุกถ้อยคำที่ประดับบนจดหมายฉบับนั้น เฝ้ามลัญทุกสิ่งเกี่ยวกับจีเสวียนเค่อจนหมดสิ้น

ชุดแต่งงานสีแดงสดวางอยู่บนโต๊ะ กู่เจี้ยนหลี่ได้มือสัมผัสเนื้อผ้าหยาบๆ นั้นสักครู่ก็สวมใส่แล้วเดินออกไปยังห้องด้านนอก ยามนี้มารดาเลี้ยงกับน้องชายอยู่ที่ลานเรือน ในห้องจึงเหลือเพียงบิดาที่นอนอยู่บนเตียง

กู่เจี้ยนหลี่นั่งลงข้างเตียงของบิดาอย่างเงียบเชียบ นัยน์ตาฉายแววเศร้าสร้อยระคนอาลัยอาวรณ์ นางมองบิดาหนึ่งนาน ไม่ยอมเบนสายตาไปทางอื่นแม้แต่บ่อย

จวบจนได้ยินเสียงจากด้านนอกนางถึงค่อยกุมมือบิดาตนเองไว้ โนมัวดวงเอยเบาๆ ที่ข้างหูว่า "ท่านพ่อ เจี้ยนหลี่จะแต่งงานแล้ว แต่ชุดแต่งงานที่ท่านเตรียมไว้ให้ถูกผู้อื่นแย่งไป ท่านรีบตื่นขึ้นมาช่วยลูกนำกลับมาได้หรือไม่เจ้าคะ"

กู่เจี้ยนหลี่ไม่ทันสังเกตเห็นว่ามือข้างลำตัวผู้เป็นบิดากระตุกเล็กน้อย ยามนี้เถาชื่อก๊าวเข้ามาภายในห้องแล้วยัดบะหมี่ซามหนึ่งใส่มือ กู่เจี้ยนหลี่ นอกจากเส้นบะหมี่ในซามยังมีไข่ต้มที่ปอกเปลือกเรียบร้อยแล้วอยู่ด้วย

กู่เจี้ยนหลี่ประคองซามบะหมี่ร้อนลวกมือไว้พลางมองเถาชื่ออย่างจุนงง นางรู้สึกเสียดายเงินอยู่เล็กน้อย อยากจะเก็บเงินทั้งหมดไว้รักษาอาการป่วยของบิดา

"รีบกินเสีย บะหมี่อายุเย็น* ของเจ้า"

กู่เจี้ยนหลี่ชะงักไป จากนั้นรีบก้มหน้าป้อนน้ำตาร่วงลงในซาม

* บะหมี่อายุเย็น คือบะหมี่เส้นยาวที่มักจะกินในวันคล้ายวันเกิดเพื่อให้มีอายุยืนยาวตามธรรมเนียมของชาวจีนสมัยโบราณ

ยามกินบะหมี่เข้าไปที่ละคำก็พยายามเบิกตาไว้ไม่ให้น้ำตาไหลอีก

สตรีในแคว้นต่ำจีโดยทั่วไปจะออกเรือนเมื่ออายุสิบหกถึงสิบเจ็ดปี หรืออย่างน้อยที่สุดก็ต้องสิบห้าปี หากอายุน้อยกว่าสิบห้าปีจะไม่ได้ รับอนุญาต จวนก่วงผิงป้อกลัวว่านายท่านห้าจะจากไปเร็ว ไม่กล้าปล่อยให้ ยึดเยื้อจึงรอเพียงสามวัน นั่นเป็นเพราะวันนี้คือวันเกิดปีที่สิบห้าของ กู้เจี้ยนหลี่

จากนั้นเถาซื่อยังยัดเงินสองก้อนเข้ามาในอ้อมอกของลูกเลี้ยง

"ข้าคงไม่ได้ใช้ ท่านเก็บไว้เองเถิดเจ้าคะ" กู้เจี้ยนหลี่คืนเงินเหล่านี กลับคืนไป

เถาซื่อตอบหลังมืออีกฝ่ายแรงๆ ที่หนึ่ง "ไม่เอาไหนเลยจริงๆ ยังไม่ถึง เวลาที่เจ้าจะหมดอาลัยตายอยากเสียหน่อย ข้าให้เจ้าเก็บไว้ก็เก็บไว้ เถอะ!"

กู้เจี้ยนหลี่เฝ้มปากยิ้ม รู้ดีว่าเถาซื่อปลอบด้วยความหวังดีจึง ไม่ตึงตันต่อ นางหันกลับไปมองบิดาที่ไม่ได้สติบนเตียงอย่างลึกซึ้ง ก่อนตบไหล่ห้องชายที่อายุยังน้อยคราหนึ่ง จากนั้นปล่อยผ้าคลุมหน้า สีแดงลงแล้วก้าวผ่านธรณีประตู

"พื้หญิง!" จู่ๆ กู้ชวนก็เข้ามาทอดขาของนางไว้

น้องชายผู้นี้ซุกซนมาตั้งแต่เด็ก ไม่ค่อยเชื่อฟังนัก ทว่าตั้งแต่ตระกูล ของนางเกิดเรื่อง เขาก็เจียบขมิ้นจนผิวดำสีย ทั้งวันแทบไม่ยอมพูดสักคำ ตอนนี้อดวงตาของเด็กน้อยแดงก่ำ เสียเงเล็กน้อย ยังคงกล่าวต่ออย่างหนักแน่น "ท่านรอข้านะ!"

กู้เจี้ยนหลี่มองกู้ชวนผ่านชายผ้าคลุมหน้า จากนั้นลูบศีรษะเขา เล็กน้อยพลางกล่าว "เสียชวนโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องปกป้องท่านพ่อกับ

ท่านแม่ให้ดี"

ก๊วชนพักษ์หน้ารับโดยแรง

ก๊วเจียนหลี่หมุนกายเดินออกไปข้างนอก นางอดใจไม่หันกลับไปมอง
ก้าวขึ้นเกี้ยวเจ้าสาวอย่างมั่นคง จากนั้นเกี้ยวเจ้าสาวก็เคลื่อนที่โคลงเคลง
ห่างออกมาไกลขึ้นเรื่อยๆ กระทั่งเสียงร้องเรียกที่เบื้องหลังก็เริ่มจะไม่ได้ยิน
แล้ว

ก๊วเจียนหลี่ที่นั่งอยู่ในเกี้ยวปล่อยน้ำตาไหลรินเป็นสาย หยาดน้ำตา
มากมายเปรอะเปื้อนทั่วใบหน้างดงาม

สามเดือนที่ตกจากสวรรค์วังสู่โคลนตมนี้ นางมักจะกลั้นน้ำตา
เอาไว้เสมอ วันนี้กลับกลั้นไม่อยู่เสียแล้ว

ผ้าคลุมสีแดงปกปิดใบหน้า เกี้ยวเจ้าสาวเหมือนปรากรขวางกั้น
ล้วนแต่ช่วยให้นางได้รำไห้อย่างไร้เสียงจนสาแก่ใจ

เรื่องราวในอดีตราวกับปรากฏขึ้นตรงหน้า ทว่าดวงตาเอ่อคลอด้วย
หยดน้ำ จะอย่างไรก็มองภาพช่วงเวลาอันงดงามเหล่านั้นได้ไม่ชัดเจน

กระทั้งรำไห่จนปลดปล่อยไปแล้ว ก๊วเจียนหลี่จึงหยิบผ้าเช็ดหน้าจาก
ในแขนเสื้อออกมาบรรจุซับใบหน้า ดวงหน้าที่เคยขลิบไปด้วยน้ำตา
คล้ายจะขาวนวลเนียนดุจหยกบริสุทธิ์เสียยิ่งกว่าเก๋าหญิงสาวยกมุกปากขึ้น
ซ้ำๆ แยมัรอยยิ้มน้อยๆ อย่างสง่างาม

เกี้ยวเจ้าสาวของนางถูกหามเข้าจวนก่วงผิงป้อทางประตูข้าง
บรรยากาศเรียบง่ายชัดซา ปราศจากเสียงประทุตและความครื้นเครง

"ฮุหยินห้า ลงจากเกี้ยวได้แล้วเจ้าคะ"

มือข้างหนึ่งยื่นออกมาจากภายในเกี้ยว ช่งหมั้วหมั้ว* สะกักไปครู่หนึ่ง

* หมั้วหมั้ว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม บ้า และยังเป็นคำเรียก
หญิงรับใช้อาวุโสในเจียงหย่งย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

จากนั้นค่อยเข้าไปประคอง นางประคองกู่เจี้ยนหลีเข้าไปในเขตเรือนเล็ก
อดไม่ได้ที่จะอธิบายไปด้วย "สุขภาพของนายท่านห่าไม่ดีนักจึงไม่อาจ
เสี่ยงดังรบกวน งานเลี้ยงจัดขึ้นที่เรือนชั้นนอก ส่วนพิธีการอื่นๆ ล้วนแต่
ลดทอนลงเจ้าคะ"

กู่เจี้ยนหลีพยักหน้ารับเบาๆ พลางก้มมองทางเดินหินผ่านชาย
ผ้าคลุมหน้า

ช่วงหมัวมัวยังเอื่อยบางอย่างต่อ ทว่ากู่เจี้ยนหลีไม่ได้ตั้งใจฟังนัก
เป็นเพราะเข้าใจนายท่านห่าสกุลจีผู้นั้นขึ้นเรื่อย ๆ ในใจนางจึงยิ่งหวาดหวั่น
พอเข้ามาถึงที่หมาย กลืนยาภายในห้องพลันพรั่งพรูเข้ามาปะทะจมูก
รอนจึ่งหมัวมัวประคองนางนั่งลงข้างเตียงใหญ่ กู่เจี้ยนหลีก็เหยียด
หลังตรงทันที ทั้งร่างเกรียดเกร็งไปหมด เหงื่อเย็นๆ ผุดพวยตรงหน้าผาก
ไม่หยุด

คนผู้นั้น...อยู่ข้างๆ ข้าอย่างนั้นหรือ

คลองสายตาที่ปิดบังด้วยผ้าคลุมสีแดงพลันปรากฏภาพนายท่านห่า
สกุลจีที่พบเจอในฝัน...อสุรกายตัวมหึมาที่มีสามเศียรหกกรตนนั้น

มือที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อกว้างกำผ้าเช็ดหน้าแน่น อาจเพราะออกแรง
มากเกินไปเล็บจึงฉีก เจ็บเสียนางถึงกับสลดลมหายใจเย็นเหือกหนึ่ง

3

ห้องของนายท่านห้าไม่เพียงคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นยาแต่ยังมีดทิม
คนทั่วทั้งจวนไม่มีใครยอมเฉียดกรายเข้าใกล้

ซึ่งหม่อมมัวเพียงเหลือบมองนายท่านห้าที่นอนอยู่บนเตียงแวบเดียว
ก็ถอนสายตากลั้บด้วยความหวาดกลัว จากนั้นลอบมองสำรวจกู้เจียนหลี่
พลางรู้สึกเสียดายอยู่ในใจ หากมิใช่เพราะเกิดเหตุไม่คาดฝัน สตรีวัยปักปัน*
ตรงหน้านี้ย่อมได้รับแต่งตั้งเป็นท่านหญิง ด้วยชาติตระกูล รูปโฉม และ
ชื่อเสียงเช่นนั้น คงงามฉดฉนกลับต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่ ช่างน่าเสียดาย
จริงๆ

ทว่าเรื่องเหล่านี้บ่าวไพร่เช่นนางจะออกปากอย่างไรได้ ที่ทำได้
มีเพียงกล่าวอึมๆ ว่า "ฮูหยินห้าโปรดรอสักครู่ ประเดี๋ยวหลินหม่อมมัวของ
เรื่อนนายท่านห้าจะมาปรนนิบัติท่าน ส่วนบ่าวต้องขอตัวกลับไปรายงาน

* วัยปักปัน หมายถึงสตรีที่อายุครบ 15 ปี ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ 15 ปีเป็นช่วงเวลาที่เด็กหญิง
ก้าวเข้าสู่สาว เป็นวัยที่เริ่มปักปันทำผม และสามารถออกเรือนได้แล้ว

ฮุหยินผู้เฒ่าก่อนแล้ว"

กู่เจี้ยนหลีเพิ่งรู้ยามนี้เองว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนของเรือนนายท่านหานนางพยักหน้ารับเบาๆ "ลำบากหมั่มแล้ว"

ภายในห้องเจียบลงในที่สุด กู่เจี้ยนหลีได้ยินเพียงเสียงลมหายใจตนเอง นางเหลือบมองนิ้วมือของตนผ่านชายผ้าคลุมหน้า บริเวณที่เล็บเพิ่งฉีกไปมีรอยชำเล็ดปรากฏให้เห็น

หญิงสาวนั่งรอไม่ขยับเขยื้อนเกือบหนึ่งชั่วยาม* ทว่ากลับไม่มีผู้ใดเข้ามาปรนนิบัติ นางจึงยกนิ้วหัวแม่มือที่ได้แผลขึ้นดูดูเบาๆ ใต้ผ้าคลุมก่อนจะเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวด้วยตนเอง

สิ่งแรกที่ปรากฏสู่สายตาคือเทียนมงคลคู่หนึ่ง

ในห้องมีเตียง ตรงบานหน้าต่างแขวนม่านหนาที่ทั้งกลิ่นและบดบังแสงสว่างเอาไว้

เสียง 'เปรี้ยะ' ดังขึ้นอย่างชัดเจนท่ามกลางความเงียบ กู่เจี้ยนหลีหันมองตามเสียงไปทางกระถางไฟที่ตั้งห่างจากหัวเตียงไม่กี่กลน ดวงตาคู่ความหยุดนิ่งคู่หนึ่งเป็นเชิงเตรียมใจก่อนเลื่อนสายตาไปทางบุรุษคนเดียวอย่างระแวดระวัง

จากนั้นดวงตาของกู่เจี้ยนหลีพลันปรากฏแววประหลาดใจ

ในใจนางรู้สึกกลัวอยู่บ้างจึงไม่กล้าบุ๋มป๋าม เพียงแค่เหลือบมองแวบเดียวก่อนรีบร้อนก้มหน้าหนี ทว่าเพียงแค่แวบหนึ่งนี่สิ่งแรกที่สัมผัสได้คือคนตรงหน้าขาวมาก

มิใช่สามเศียรหกกรเช่นในฝัน ยังมีได้มีกายมहीมาเช่นที่คิดภาพเอาไว้ ในทางกลับกันร่างกายของเขาผ่ายผอมอยู่บ้าง ทว่ารูปร่างกลับสูงไม่น้อย

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดย 1 ชั่วยามเท่ากับเวลา 2 ชั่วโมง

กู่เจี้ยนหลีหลุบตา นึกย้อนไปถึงองคาพยพทั้งห้าของนายท่านห้าสกุลจีที่ผ่านตามมาเพียงแวบเดียวนั้น นางเห็นไม่ชัดเจน จำได้เพียงว่าผิวของเขาขาวราวกับหิมะ

ก็จริง นายท่านห้าสกุลจีป่วยติดเตียงมาสี่ปีแล้ว ย่อมต้องร่างกายผ่ายผอมผิวขาวซีดเป็นธรรมดา

กู่เจี้ยนหลีเฝ้มปากเล็กน้อยก่อนซอสนัยน์ตาสั้นไหวขึ้น มองไปทางนายท่านห้าสกุลจีอีกครั้งอย่างขลาดกลัว

ดวงตาของเขาปิดอยู่ รูปตาเรียวรี ใต้หางตาซ้ายมีไฝอยู่เม็ดหนึ่งริมฝีปากที่ปิดสนิทคล้ายคลັบลับคลาจะวาดเป็นรอยยิ้ม

กู่เจี้ยนหลีถึงกับชะงัก เห็นได้ชัดว่ารูปโฉมของนายท่านห้าสกุลจีต่างจากที่นางนึกฝันเอาไว้มาก หญิงสาวจึงโน้มกายเข้าไปใกล้อีกเล็กน้อยเพื่อมองเครื่องหน้าของเขาอย่างละเอียด

ครู่หนึ่งจากนั้นกู่เจี้ยนหลีจึงส่ายศีรษะซ้ำๆ

รูปโฉมเช่นนี้ปรากฏอยู่บนใบหน้าบุรุษกลับดูงดงามเกินไปอยู่สักหน่อย บุรุษควรจะมีรูปโฉมองอาจคมคายเช่นท่านพ่อสิจึงจะถูก

ขณะกำลังครุ่นคิดอยู่นั้นปอยผมที่เดิมเกล้าไว้ของนางพลันหลุดลงมาปิดผ่านสันจมูกของนายท่านห้าสกุลจี และตกลงตรงเบ้าตาของอีกฝ่ายพอดีพอดี

กู่เจี้ยนหลีพลันตื่นตระหนก เผยปากหลุดเสียงร้องออกมาอย่างตกใจ ตอนนี้อยู่รู้สึกตัวว่าตนเข้าไปใกล้ใบหน้าของเขามากเกินไป ถือว่าเสียมารยาทอย่างยิ่ง สองแก้มจึงขึ้นสีแดงเรื่อโดยไม่รู้ตัว

นางรีบขยับนั่งตัวตรง จัดผมที่ทำเรื่อน่าอายปอยนั้นให้เข้าทรง ก่อนจะลอบเลื่อนสายตากลับไปมองคนบนเตียงอีกครั้ง พอเห็นว่าเขา

เพียงนอนนิ่งไม่รับรู้สิ่งใดเช่นเดิมจึงค่อยยกมือขึ้นทาบอกลงนอนหายใจเบาๆ

ตอนนั้นเองเสียงฝีเท้าที่ฟังดูรีบร้อนดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กู้เจี้ยนหลี่ลงเลอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายตัดสินใจไม่คลุมผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวกลับไปเปิดเผยโฉมหน้านั่งรออยู่เช่นนั้น

ผู้มาใหม่เป็นสตรีใบหน้าเปื้อนยิ้มผู้หนึ่ง นางเอ่ยถ้อยคำมงคลอวยพรกู้เจี้ยนหลี่เสียหลายประโยคก่อน แล้วจึงค่อยแนะนำตัวว่าเป็นแม่หม่มของคุณชายหูกและคุณหนูสี่ เมื่อครู่กำลังกล่อมคุณหนูสี่เข้าอนจึงมาช้า

กู้เจี้ยนหลี่ฟังแล้วหรีตาลง รู้สึกมีนงอยู่บ้าง หลินหมั่มว้วจึงรีบอธิบายต่อ "บ่าวสี่เรียนให้ฮูหยินทราบเสียได้ คุณชายหูกกับคุณหนูสี่เป็นบุตรบุญธรรมของนายท่านห้าเจ้าค่ะ"

หญิงสาวพลันนึกขึ้นได้ทันทีว่านายท่านห้าผู้นี้มีบุตรบุญธรรมฝาแฝดชายหญิงอยู่คู่หนึ่ง ว่าไปแล้วเขายังเคยมีคู่หมั้นอีกด้วย สัญญาหมั้นหมายครั้งนั้นบิดามารดาเป็นผู้กำหนด ฝ่ายหญิงมาจากสกุลเยี่ย ต่อมาเพราะนายท่านห้าสกุลจีเริ่มฆ่าคนเป็นผักปลา ชื่อเสียงในเมืองหลวงย่ำแย่ลงทุกวัน คุณหนูสกุลเยี่ยจึงต้องการถอนหมั้นมาโดยตลอด สี่ปีก่อนคราวที่นายท่านห้าผู้นี้ออกไปปฏิบัติภารกิจแล้วถูกพิษจนป่วยเรื้อรัง เขาได้พาเด็กแฝดกลับมาคู่หนึ่ง คุณหนูสกุลเยี่ยยื่นกรานเสียงแข็งว่าคนใจดำอำมหิตเช่นเขาไม่มีทางใจดีรับเลี้ยงเด็กกำพร้าเป็นบุตรบุญธรรมเด็กแฝดคู่นี้เห็นทีจะเป็นบุตรของเขา กับหญิงอื่น เปลอๆ อาจเป็นบุตรที่เกิดจากการคบชู้จะอย่างไรนางก็ไม่ยอมอ่อนข้อจนได้ถอนหมั้นไปในที่สุด จากนั้นร่างกายของนายท่านห้าสกุลจีก็ย่ำแย่ลงทุกวัน นอนติดเตียงจนถึง

ตอนนี้ก็สี่ปีแล้ว ไหนเลยจะมีเวลาหาสตรีมาหมั้นหมายแต่งงานอีก

ที่กู่เจี้ยนหลี่รู้เรื่องนี้เป็นเพราะในปีนั้นคุณหนูสกุลเยี่ยไวเวยายก่อเรื่องเสียใหญ่โต ตัวนางก็ได้ยินได้ฟังเรื่องราวจากปากสาวใช้ขณะกำลังอิงแอบอยู่กับตักพี่สาวนั่นเอง

"นายท่านห้าชอบอยู่เยียบๆ คนคอยปรนนิบัติในเรือนจึงมีไม่มากนัก ปกติล้วนเป็นฉางเชิงคอยรับใช้ใกล้ชิดนายท่านห้า ทว่ายามนี้สุหยินแต่งเข้ามาแล้ว เขาจึงไม่สะดวกเข้าออกเรือนใน ไร่พุ่มนี้จะให้เขามาคารวะสุหยินนะเจ้าคะ"

ใบหน้ากลมๆ ของหลินหมัวผู้นี้แต่มรอยยิ้มอยู่ตลอด ชวนให้รู้สึกมีความสุขตาม สามเดือนมานี้กู่เจี้ยนหลี่ไม่ได้ยิ้มแย้มบ่อยนัก ซ้ำยังไม่ได้พบเจอใบหน้าเพื่อนยิ้มสักเท่าไร พิศดูใบหน้ายิ้มๆ ชวนมองของอีกฝ่ายมากเข้า ใจนางก็รู้สึกดีขึ้นมากอย่างน่าประหลาด ทั้งคิดว่าตลอดจนริมฝีปากล้วนแต่ทอแวววับยิ้มแย้มตามหลายส่วนยามเอ่ยเสียงนุ่มนวลเบาๆ "ต่อไปต้องรบกวนหลินหมัวแล้ว"

หลินหมัวเอ่ยถ้อยคำตามมารยาทด้วยรอยยิ้มอีกหลายประโยค ก่อนกล่าว "เรือนเรามีคนน้อย สุหยินโปรดอย่าถือสา"

กู่เจี้ยนหลี่เอียงศีรษะมองไปทางนายท่านห้าสกุลจีที่นอนอยู่บนเตียงใหญ่ด้วยกลัวเสียงสนทนาจะดังรบกวนเขา

การกระทำนี้ล้วนอยู่ในสายตาหลินหมัว นางพากู่เจี้ยนหลี่เดินมาในที่เตียงหัวชั้น* หลังจากกัน แล้วจึงแนะนำเรื่องในเรือนอย่างคร่าวๆ นางกล่าวว่าในเรือนของนายท่านห้าคนน้อย จำนวนคนก็นับว่าน้อยจนกู่เจี้ยนหลี่ตกใจจริงๆ ทั้งเรือนมีเจ้านายสามคน บ่าวเองก็มีทั้งหมด

* เตียงหัวชั้น เป็นเครื่องเรือนสมัยโบราณของจีน ใช้สำหรับนั่งรับแขกหรือนอนเล่น ลักษณะคล้ายเตียงขนาดใหญ่ โดยปกติไม่ใช่เป็นเตียงนอนในห้องนอน

สามคน นอกจากหลินหมั่มหมั่มซึ่งเป็นแม่ของนายน้อยทั้งสองกับ
นางเซิงซึ่งเป็นบ่าวรับใช้ใกล้ชิดนายท่านห้าแล้ว มีเพียงสาวใช้อีกคน
นามว่าลี่จื่อ สมองนางใช้การได้ไม่ดีนัก แต่ได้อยู่ปรนนิบัติเพราะเป็น
น้องสาวของนางเซิง

"ฮูหยิน จะรับประทานอาหารหรือไม่เจ้าคะ"

ยามนี้เลยเวลากินข้าวมานานแล้ว กู้เจี้ยนหลี่ก็ได้เกร็งเซนต์อน
เฟิงเข้ามานั่งรอแล้วเช่นกัน พอได้ยินคำถามของหลินหมั่มหมั่มจึงรู้สึกหิว
ขึ้นมานิดหน่อย หลินหมั่มหมั่มรีบออกไปสั่งการที่ด้านนอก รอจนสำหรับอาหาร
ยกมาจึงค่อยพุงกู้เจี้ยนหลี่เดินอ้อมจากกันออกมา

แม้อาหารจะธรรมดา ทว่าล้วนเป็นสิ่งที่กู้เจี้ยนหลี่มิได้แต่ต้องอีก
หลังจากสกุลกู้เกิดเรื่อง

หญิงสาวค่อยๆ กินเข้าไปทีละคำน้อยๆ

ขณะเกี่ยวเนื้อนุ่มละมุนเข้าปากกู้เจี้ยนหลี่พลันนึกถึงสภาพการณ์
ของตระกูลตนเองขึ้นมาพานให้จุกแสบร้อน นางกัมศีระะกลบเกลื่อน
แววเศร้าสร้อยในดวงตา เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งแววตาหลงเหลือเพียง
ความนุ่มนวลใจเย็น

หลังยกสำหรับออกไปแล้วหลินหมั่มหมั่มที่เข้ามาปรนนิบัติกู้เจี้ยนหลี่
อาบน้ำสาธยายธรรมเรียบร้อยก็ต้องรีบกลับไปดูแลคุณชายหกกับคุณหนูสี่
ยามนี้ในห้องจึงเหลือเพียงนางคนเดียวที่ต้องเผชิญหน้ากับजूจี้จี้...บุรุษ
ที่นางไม่เคยพบ ซ้ำยังหวาดกลัวอยู่ไม่น้อย และมีไซคนที่นางยินยอม
พร้อมใจจะแต่งงานด้วยผู้นี้อีกครั้ง

บนร่างของหญิงสาวที่เพิ่งอาบน้ำอาวลไปด้วยกลิ่นอายหอมละมุน
และความชุ่มชื้น กระโปรงสีแดงสดพลิ้วไหวยามนางก้าวเดินเชื่องช้า

มาหยุดอยู่ข้างเตียงใหญ่ ก่อนมุ่นควมองไปทางร่างที่นอนอยู่บนนั้น

หลังจากลึงเลอยู่ครู่หนึ่งก็เจียนหลี่จิ้งโน้มกายลงหอบผ้าห่มมวงคลลายนยกวนยาย* ขึ้นมา ทว่าไม่ทันระวังลากผ้าห่มที่คลุมอยู่บนร่างจิ๋วจิ้งมาด้วยเล็กน้อย นางตกใจจนหน้าซีดเผือด รีบร้อนหอบผ้าห่มมวงคลลายนยกวนยายไปวางไว้ที่เตียงหัวอันก่อนจะวกกลับมาที่เตียงใหญ่อีกครั้งอย่างลนลาน

เพราะเพิ่งอาบน้ำสางผม ผมของกู่เจียนหลี่ยามนี้จึงปล่อยสยาย นางทัดผมไว้ที่หลังหูก่อนเพื่อสงบจิตสงบใจ แล้วจึงค่อยโน้มกายลงห่มผ้าให้จิ๋วจิ้งอย่างระมัดระวัง ทว่าระหว่างนั้นกลับสัมผัสโดนหลังมืออีกฝ่ายด้วยความบังเอิญ ทำเอานางตกใจจนหุดมือกลับ

ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบบิดาก็ไม่ถูกเนื้อต้องตัวนางแล้ว จู่ๆ ก็สัมผัสตัวบุรุษแปลกหน้าเข้า ในใจจึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกอึดอัดคับข้องอยู่บ้าง

นางหลบตามองมือของจิ๋วจิ้ง มือของเขาไม่ใหญ่แต่กลับเรียวยาว มองเห็นข้อนิ้วได้ชัดเจนมากเป็นพิเศษ แต่มองได้แวบเดียวกู่เจียนหลี่ก็ถอนสายตาแล้วเดินไปทางเตียงหัวอันเงียบๆ

จะให้นางกับจิ๋วจิ้งนอนร่วมเตียงนั้นย่อมเป็นไปได้ เพราะหัตถ์ที่หลังฉากกันมีเตียงหัวอันอีกหลัง แม้จะนอนไม่สบายเท่าเตียงใหญ่ แต่ก็นับว่าดีกว่าเตียงไม้ที่นางนอนมาตลอดสามเดือนมานัก

หากเป็นการออกเรือนตามปกตินางย่อมไม่ต้องไม่ร่วมเตียงกับสามี แต่เหตุผลที่นางไม่ยินยอมจะร่วมหลับนอนบนเตียงเดียวกับจิ๋วจิ้งนั้นยากที่จะกล่าวออกมาตามจริงได้ นางเพียงแค่...กลัวว่าหากจิ๋วจิ้งเป็นอะไรไปยามดึกตื่นคำคืน ตอนเช้าตื่นมาจะรู้ว่านางจะรู้ตัวที่นอนร่วมเตียง

* นกยวนยายหรือเปิดแมนดริน เป็นนกเปิดน้ำชนิดหนึ่งที่มีถิ่นกำเนิดในจีน มีนิสัยชอบอยู่เป็นคู่ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของคู่ชีวิตและความรักมั่นคง

กับศพมาคืนหนึ่งเต็มๆ แล้ว!

เวลานี้เป็นช่วงที่หนาวที่สุดในรอบปี ต่อให้ในห้องเผาถ่านให้ความอบอุ่น ทว่ากระดางไฟไบนั่นห่างจากเตียงหลัวฮั่นพอสมควร กู้เจี้ยนหลี่ค่อยๆ ขดตัวพลางมองไปทางเทียนมวงคลคู่นั้นด้วยท่าที่เหม่อลอย

วันนี้เป็นวันที่นางถึงวัยปักปัน นางยังจำได้ว่าบิดาเคยสัญญาไว้ด้วยเสียงหัวเราะแก้งวานว่าจะจัดพิธีปักปันให้นางอย่างยิ่งใหญ่ ในพิธีนี้นางจะได้รับแต่งตั้งเป็นท่านหญิง

วันนี้ยังเป็นวันที่นางออกเรือน ทว่าไม่ว่าจะคำอวยพรจากบิดามารดา บทสนทนาชื่นมื่นระหว่างพี่น้อง การคารวะสามคุกเข้าแก้ค่านับ* การคล้องแขนรำสุรามวงคล หรือพิธีผูกเงื่อนผม** ทั้งหมดนี้ล้วนไม่มี...ไม่มีเลยสักอย่าง

แต่จะคิดเรื่องเหล่านี้ไปเพื่ออะไรกัน

นางยังไม่รู้เลยว่า จะรักษาอาการป่วยให้บิดาได้อย่างไร จะล้างมลทินให้บิดาได้เมื่อไร และยิ่งไม่รู้ว่าจะรับมือเช่นไรกับสภาพการณ์ในจวน ก่วงผิงป้อตอนนี้

หญิงสาวขยับตัวไปมาได้ผ้าห่ม มุดคางเข้าไปภายในเพื่อเสาะหาความอบอุ่น ก่อนนอนนางยังหันไปมองจู่จู่ซึ่งที่นอนอยู่บนเตียงใหญ่อีกแฉกหนึ่งผ่านฉากกัน ความรู้สึกที่ต้องร่วมห้องกับบุรุษซึ่งเหลือเพียงลมหายใจสุดท้ายชวนให้รู้สึกหวาดหวั่นอย่างห้ามไม่อยู่

กู้เจี้ยนหลี่รีบหัดศีระชะเข้าไปในผ้าห่มทันที

* การคารวะสามคุกเข้าแก้ค่านับ เป็นการแสดงความเคารพสูงสุดของชาวจีนสมัยโบราณ ให้เปรียบเปรยถึงการทำสิ่งใดด้วยความเคารพและจริงจังอย่างถึงที่สุด

** พิธีผูกเงื่อนผม ในพิธีแต่งงานของจีน ป่าวสาวจะดึงเส้นผมของตนออกมาปอยหนึ่งแล้วนำมาผูกไว้ด้วยกัน แสดงถึงความรักรักมั่นยืนยาว

คืนนั้นนางนอนหลับไม่สนิท แม้ไม่ได้ฝันร้ายถึงญาติปีศาจ แต่กลับรู้สึกว่ถูกดวงตาเรียวรีเช่นดวงต่าจิ้งจอกคู่หนึ่งจดจ้องอยู่ตลอดเวลา ทำเอาไม่กล้าหลับตา เอาแต่ขดตัวเป็นก้อนกลมใต้ผ้าห่มอยู่อย่างนั้น

ดึกมากแล้ว ทว่าตะเกียงในเรือนรองกลับไม่มีที่ที่จะดับลง

ฮูหยินรองขมวดคิ้ว ทั้งกังวลทั้งรำคาญใจ นางเป็นมารดาของ จีเสวียนเค่อ หากสกุลกู๋ไม่เกิดเรื่อง กู้เจี้ยนหลีย่อมตบแต่งเข้ามาเป็น ลูกสะใภ้ของนางในฤดูร้อนปีหน้า ยามนี้มีได้เป็นลูกสะใภ้ แต่กลับกลายเป็นน้องสะใภ้ไปเสียแล้ว

"ฮูหยิน..." หงซึ่งสาวใช้คนสนิทเห็นสีหน้าของนางก็ยกใจกำบัง กระเพาะซามหนึ่งเข้ามาวาง "สองสามวันมานี้อากาศเย็น ฮูหยินกินโจ๊กอุ่นกระเพาะสักหน่อยนะเจ้าคะ"

"เหตุใดนางถึงแต่งเข้าจวนมาได้" ฮูหยินรองยังคิดยั้งมีน้ำใจ "ไม่ใช่ว่า ทำเช่นนี้เพื่อบีบให้นางเป็นฝ่ายขัดราชโองการยกเลิกการแต่งงานนี้เอง หรือหรือ แล้วเหตุใดคนจึงเข้ามาอยู่ในเรือนแล้วเล่า"

ที่ฮูหยินรองเป็นกังวลไม่ใช่เพราะความประดักประเดิดที่ลูกสะใภ้ กลายเป็นน้องสะใภ้ แต่เพราะไม่รู้จะอธิบายกับจีเสวียนเค่ออย่างไร ยามนั้นบุตรชายคุกเข่าขอร้องคนในจวนให้ออกหน้าช่วยเหลืออยู่เสมออง ทุกคนก็หลอกให้เขาไปปรับญาติห่างๆ ที่เมืองหนานอันพร้อมสัญญา เป็นมันเป็นเหมาะว่าจะช่วยเป็นธุระจัดการเรื่องอู่เสียนอ่องให้

ส่งจีเสวียนเค่อจากไป บีบให้กู้เจี้ยนหลีขัดราชโองการ ทั้งกำจัด กู้เจี้ยนหวานตามประสงค์ของคนในวัง และยังทำให้กู้เจี้ยนหลีเป็นฝ่าย ยกเลิกการแต่งงานเอง พอจีเสวียนเค่อกลับมา ทุกอย่างก็จบลงเป็นที่

เรียบร้อย

เพียงแต่คิดคำนวณมาดีเพียงใดก็ไม่คิดว่ากู่เจียนหลี่จะยอมเอาชีวิตตนเองมาแลกแต่ไม่ยอมขัดราชโองการ ด้วยสภาพการณ์เช่นนี้หากจีเสวียนเค่อกกลับมาพบว่าคุณนั้นกลายเป็นอาสະไม้แล้วก่อนเรื่องขึ้นมาเล่ามารดาเช่นนางไหนดจะจะไม่รู้ว่าบุตรชายผู้นี้มีนิสัยดั่งต้นเพียงใด ทั้งยังมีรักลึกซึ้งต่อกู่เจียนหลี่ถึงเพียงไหน

พอคิดถึงใบหน้างามล้ำดวงนั้นของกู่เจียนหลี่ สุหยินรองก็สะบัดแขนเสื้อปิดใจกร้อนๆ ร่วงลงพื้นโดยพลัน "ช่างเป็นนางจิ้งจอกที่ทำเป็นแต่ยั่วยวนผู้อื่น!"

"สุหยินอย่าเพิ่งใจร้อน ครั้งนี้นายท่านห้านอนไม่ได้สติมาครึ่งปีแล้ว นับว่านานกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา บ่าวได้ยินมาว่าเมื่อวานขึ้นเขายังไ้เป็นเลือดด้วย กว่าคุณชายสามจะกลับมาน้อยๆ ก็สิบวัน..."

แววตาสุหยินรองพลันวูบไหวเล็กน้อย

เวลาสิบวัน...ทำเรื่องอะไรได้มากมายทีเดียว

给前任他叔冲喜 1

Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi 1

สานวสานากับท่านอาของอดีตคู่หมั้น 1

ลวี่เย่า เขียน

ฝ่าป่าน แปล

จำนวน 336 หน้า

ราคา 389 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

Published originally under the title of 《给前任他叔冲喜》

(Gei Qian Ren Ta Shu Chong Xi) Vol.01

Author © 绿药 (Lyu Yao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3415-6

ภาพประกอบ 權木

ออกแบบปกอนด์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เมื่อสัญญาหมั้นหมายกลายเป็นพันธนาการ...
นางจำต้องแต่งให้บุรุษที่กำลังจะสิ้นใจ!

'กูเจียนหลี่' สตรีผู้มีรูปโฉมงดงามโด่งดังทั่วไต้หวัน
นางเคยมีชีวิตสุขสบายในฉวนอ๋อง แต่กลับต้องเผชิญชะตาพลิกผัน
เมื่อบิดาต้องโทษถูกจองจำ ทำให้วงศ์ตระกูลตกต่ำ

นางจำใจต้องแต่งให้กับ **'จิ่วจิ้ง'** ท่านอาของอดีตคู่หมั้น...
ซึ่งป่วยหนักจนถึงขั้นเข้าเฝ้าเข้าอยู่ในประตู่ผี
หากเขาตายนางต้องถูกฝังร่วมหลุมไปด้วยเป็นแน่!

แต่ใครจะคาดคิดว่าในยามอันตราย... เขากลับฟื้นขึ้นมาปกป้องนาง!
จากบุรุษผู้เฒ่าทรนถนอม กลายเป็นสามีที่อ่อนโยนเอาใจใส่
จากท่านอาที่ทุกคนหวาดกลัว
กลับกลายเป็นผู้คุ้มครองนางในยามเผชิญศัตรู

การ 'สานวสานากับท่านอาของอดีตคู่หมั้น'
จะพลิกชะตาชีวิตนางกลับมาได้หรือไม่

JAMSAL CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

กดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3415-6

9 786160 634156

ราคา 389 บาท